

Avance, hans Fortjeneste. Jeg kan i det hele ikke se, at det omtalte Lovforslag skulde have noget med Løntryk at gøre, det tager kun Sigte paa de bestemte Arbejder, der sættes i Gang som Nødhjælpsarbejder, og ikke paa noget som helst andet. En anden Ting er, om det vil være let eller vanskeligt at trække Grænsen mellem Nødhjælpsarbejder og Arbejder, der ikke igangsættes med dette bestemte Formaal at afhjælpe Arbejdsløshed. Jeg tror ikke, at dette Slagord, Løntryk, bør have nogen som helst Bærekraft, jeg tror ikke, man skal lade sig imponere eller intimidere af dette Slagord, og det forekommer mig, at Arbejderne og deres Ledere vilde staa sig vel ved at tage det Forslag som det, det er, et kulant Tilbud, der bør modtages med Tak. Jeg tror, at hvis de Herrer Ledere vilde være medvirkende hertil, vilde de gøre en mere samfundsnyttig Gerning, end de maaske mange Gange har gjort. Det er muligt, at de kommende Forhandlinger om nye Overenskomster vil blive noget paavirket af Igangsættelsen af Nødhjælpsarbejder med 25 pCt.s Nedsættelse, men det kunde jo ogsaa tænkes, at Løn-Basis var noget for høj, at det ikke vil være tilstrækkeligt automatisk at nedsætte Lønnen efter Pristallet.

Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at Boligbyggeriet kunde blive fremmet, hvis Lønnen faldt, ikke alene Bygningshaandværkernes, men ogsaa i de Virksomheder, hvor der produceres Bygningsmaterialer, Teglværker, Cementfabrikker o. s. v. Og man skulde synes, at Arbejderne var i høj Grad, maaske stærkest, interesserede i Boligbyggeriets Igangsættelse, for det er neppe nogen Overdrivelse, at det er dem, der føler Bolignøden haardest i Øjeblikket. Naar Bolignøden har naaet et saadant Omfang, at man har været nødt til at henvise hertil til Kommuneskolerne, kan vi vel alle let være enige om, at det ikke er Undervisningen af den saakaldte Overklasses Børn, som derved lider Skaar. Det forekommer mig dertor, at Arbejderne selv maatte være i høj Grad interesserede i at faa Boligbyggeriet i Gang, i ligefrem at gøre deres Overslag, gøre deres Tilbud i Retning af en Lønnedsættelse for at se, om Boligbyggeriet kunde blive sat i Gang.

Jeg vil, som sagt, haabe, at der ved fortsat og loyalt Samarbejde mellem de borgerlige Partier, der støtter den nuværende Regering, maa kunne gennemføres en fornuftig Ordning paa det heromhandlede Omraade til Gavn for hele Samfundet.

Jeg tvivler ikke om, at dette godt begyndte Samarbejde vil fortsættes, Selvopholdelsesdriften paabyder det simpelt hen. Det store Flertal af Vælgerne, der gav de to Partier deres Tilslutning ved alle Valgene i Fjor, er berettigede til at kræve det. Det er Valgdagens Linie og Lære. Jeg mindes, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i Foraaret i Fjor udtalte, at han fandt, at Forholdene laa saa underlig uklare ved Valget i April. Det kan man ikke udtale sig om, det er noget individuelt; jeg for mit Vedkommende synes, Forholdene laa ganske overordentlig klare i Fjor. Men eet tør jeg i hvert Fald sige med stor Bestemthed, at det Svar, som Vælgerne gav paa det til dem rettede Spørgsmaal, det var ikke uklart. Og det glæder mig, at det ikke alene var ved Aprilvalgene, at denne kraftige Folkevillie gav sig Udslag. Man kunde nemlig tænke sig, at det var en opblussende Stemning, som skulde have Luft, og at saa senere Gemytterne kunde falde til Ro. Men det glæder mig, at ved de to følgende Valg blev dette Svar i allerhøjeste Grad bekræftet. Derfor tror jeg stadig, at det store Flertal af Vælgerbefolkningen kræver, at de to Partier fortsætter det Samarbejde, som dannede Basis for Valgene. Og det er godt, at det Flertal, Regeringen har at støtte sig til, blev saa betydeligt, som det er — ikke saa spinkelt som det, den tidligere Regering havde at støtte sig til.

Det konservative Folkeparti og Venstre har ved deres historiske Udvikling været og vil i hvert Fald foreløbig, saa vidt Øjet rækker, stadig være to selvstændige Partier; men det, der har manglet i dansk Politik, nemlig Balance, er nu opnaaet. Overfor det nøje Samarbejde, der længe har været praktiseret mellem Socialdemokratiet og det radikale Venstre, staar nu, ikke en formelig Alliance som dér, men en entente cordiale som Modvægt, skabende den politiske Balance, der er bydende nødvendig. En og anden i begge de borgerlige Partier vil maaske have sine Betænkeligheder; men disse maa vige for det store Fællesmaal: et borgerligt Styre i dette Land, ikke mindst paa det finansielle Omraade. Hvis dette Samarbejde brister, har vi „de andre“, om jeg saa maa sige, prompte, øjeblikkeligt og uvægerligt. Det er ikke Lysten, der mangler dem, men Evnen, og denne Evne vil vi længst muligt søge at forholde dem. Jeg føler mig fuldt overbevist om, at vi i saa Henseende stadig har det store Flertal i Befolkningen bag os. Vel er Vælgernes Hukommelse undertiden kort; men saa svækket er den ikke, at den ikke